

Fjärde söndagen efter Epifanía

Predikan i S:t Nikolaus' koinonia, Nordisk-katolska kyrkan i Karlskrona, A.D. 2014
F. D:n Franciskus Urban

Jesus är vårt fasta hopp – Stillande av stormen

Jona 1:1-16; 2 Kor. 1:8-11; Matt. 8:23-27

Dagens tema är 'Jesus, vårt fasta hopp'. I centrum står en av uppenbarelserna under Epifanía-tiden. Vi har tidigare tagit del av vinundret på bröllopet i Kana och, förra söndagen, hur hövitsmannens son helades. Idag har vi i Evangelietexten lyssnat till hur Jesus stillar stormen. Gemensamt för alla dessa bilder ur Jesu liv är förhållandet mellan att tro och att inte tro. Eller rättare sagt – om hur vi faktiskt lever vår tro. det handlar om tillit. Och om hopp.

Men innan vi gräver djupare i det som kommit att viftas bort som övernaturliga under, vill jag gärna reda ut några andra begrepp.

Det är idag 40 dagar sedan Jesu födelse. Det är den dagen då Jesus bärs fram i templet och den dag Jesu moder, Jungfru Maria, åter får gå till templet efter att ha fött honom. Enligt judisk sed var kvinnan oren i fyrtio dagar efter en förlossning av ett gossebarn. Och eftersom Jesus var ett förstfött gossebarn skulle han, precis som alla förstfödda av hankön, äras till Herren.

Det är alltså en Mariadag idag. På tyska kallas den *Mariae Lichtmess*. Hos oss Kyndelsmäss. Dagen kallas också Jungfru Maria kyrkogångs- (eller tempelgångs-)dag, Herrens frambärande i templet och, eftersom dagen avslutar den liturgiska julen, även Lilla julafton. Så nu är julen definitivt slut!

Denna dag berättas även om den gamle mannen Symeon som brukade uppehålla sig i templet där han väntade på Israels tröst. Den helige Ande hade berättat för honom att han inte skulle dö förrän han sett Messias. Så när han på denna fyrtionde dag mötte den Heliga Familjen, utbrast han det som i Evangeliet kallas "Symeons lovsång" (Nunc dimittis):

"Herre, nu låter du din tjänare sluta sina dagar i frid,
så som du har lovat.

Ty mina ögon har sett din frälsning,
som du har berett att skådas av alla folk,
ett ljus som skall uppenbaras för hedningarna
och en härlighet för ditt folk Israel."

(Luk 2:29-32)

Nå åter till stormen! Men inte Jonas storm. Inte heller den storm som Jesus stillade. Utan till vårt eget oväder – det trosmässiga o-väder vi befinner oss i. För tänk att vi, jämfört med vår nuvarande situation, hade kunnat skatta oss lyckliga om det stormade. Men denna totala stiltje... kyrie eleison! Förbarma dig Herre över oss.

Jona kastade sig i havet. Han offrade sig själv för att blidka Herren för att inte låta sina egna oförrätter drabba oskyldiga människor. Vad hade han gjort för fel? Han flydde bort från HERRENS ansikte.

Fjärde söndagen efter Epifanía

Predikan i S:t Nikolaus' koinonia, Nordisk-katolska kyrkan i Karlskrona, A.D. 2014
F. D:n Franciskus Urban

Vem kastar sig i havet i vår tid? Vem, idag, offerar eget välbefinnande, egen bekvämlighet och vinst för att spara liv? Andras liv! Det kanske inte behövs? Ingen i vår tid gör väl fel..? Det är inte fruktbart att idag tala om att man flyr från HERRENS ansikte i ren fruktan... Idag finns varken fruktan eller Herre. Idag är man sig själv nog.

Vad var det Paulus skrev till församlingen i Korint? Jo, att dödsdomen var utdelad. Och det var den för att man litade mer på sig själva än på Gud. Och åter igen; överfört till vår tid så har döden inträtt. Det är total själslig stiltje. Vi flyr inte längre bort från HERRENS ansikte. Vi har glömt Hans namn. Vi har glömt Honom. Vi har vänt Honom ryggen.

Som en liten parentes: Vi firar i dagarna S:t Ansgar, Nordens apostel. Han som år 830, efter förfrågan, skickades från Tyskland att missionera vid världens ände. Notera att man från Björkö – alltså Birka i Mälaren – bad kyrkan att sända missionärer till oss. Man kände alltså redan till den kristna läran och det glada budskapet om Kristus, frälsaren.

Häromdagen läste jag en text lite slarvigt. Den handlade om Ansgar och jag läste: "Sweden became pagan again after his death". (Sverige blev hedniskt igen efter hans död). Det är så klart inte hela sanningen och intrycket blir att det har förblivit så sedan han dog vilket nu är 1200 år sedan. Slarvigt läst alltså. Och det är naturligtvis inte så att vi har gått och blivit hedningar i bemärkelsen "asatroende". Så frågan är vilket mörker det är som har drabbat oss...

Vi har glömt hans namn. Vi befinner oss i stormens öga. Här är det stiltje; en försåtlig plats med ett bedrägligt lugn. Och vi är rädda.

I Johannesprologen skriver evangelisten att "det sanna ljuset, som ger alla människor ljus, skulle komma in i världen" (Joh 1:9). Längre fram i samma bok läser vi, och då är det Jesus själv som talar: "jag **är** ljuset som har kommit hit i världen för att ingen som tror på mig skall bli kvar i mörkret" (Joh 12:46)

Och idag hör vi Kristus säga till lärjungarna: "Varför är ni rädda? Så lite tro ni har"

Vi har själva, genom den Heliga Skrift, bevittnat hans födelse; firat den årligen; sett hur han uppenbarat sig; hört hur han förvandlar vatten till vin, förlåter, helar, hånas, korsfästs, dör, begravs, uppstår och, idag, hur han stillar stormen.

Varför är vi så rädda? Har vi så lite tro?

Varför har vi så svårt att lämna lugnet; det bedrägliga lugnet, det bedövade tillståndet?

Varför har vi så svårt med tilliten? Till varandra och till vår Herre.

Jesus sa "Var inte rädda!" Jag är här nu. Jag är vägen, sanningen och livet. "**Var inte rädda** för dem som kan döda kroppen men **inte** kan döda själen." (Matt. 10:28). Lev som ljusets barn – **ljuset** bär frukt överallt där det finns godhet, rättfärdighet och sanning – (Ef. 5:9)

Var inte rädda. Ge er ut i stormen. Och var inte rädda.